



REPORTS:

07/08-2006
Njemačka☺

Dobaaaar dan dobri ljudi, što se čini ? ☺

Evo mene u Amsterdamu, već ko zna koji dan, ali me oprala temperatura, 38 sa nešto, pa sam cijeli dan u krevetu. Sad sam trgnuo nekakav panadon nešto, ali mi se ne čini da je temperatura splasla... No, bilo kako bilo, proći će i to. ☺

Pošto sam se bolesti radi izolirao, reko, ajde da napišem red, dva, koliko budem mogao o ovoljetnom boravku u Njemačkoj. (odvojiti ću Njemačku i Francusku, da Vam bude lakše ☺)

Baza u većini dana mi je bila Cologne, odnosno malo pored ☺ i otuda sam svakodnevno palio na putešesije po Nemčiji.

Pri dolasku odma mi je avion kasnio jedno po sata, te sam drito sa aviona trčao na brod Harmony, odradio posao do kasno uveče, pa eto, prilika za par onako mojih omiljenih noćno večernjih fotki.☺



Ovo je taj Harmony, jel ☺, a ovo je taj Kelnski konj. ☺



Idući dan sam tražio po Kolnu laptop za jedan brod i kupio si DE broj, pa usput i doručkovao sa bratom i Tašom.



Pošto je vrijeme bilo fino, pravo ljetno, kiša nije stala 2 dana, onda sam malo tanji sa slikama. ☺

No kako bilo, idući sam dan išao na brod Ravel, na kojem je bila neka viroza zavladała, pa sam morao sterilizirati ruke svako 5 minuta i nadao se da me neće zakačiti viroza. (Ko što sam sad popužio ☺)

Bilo je vrlo interesantno, i potrudio sam se da im sredim kompove što je brže moguće i da se gibam, jer opis «temperatura, proljev, povraćanje» mi nije nikako bilo leglo. ☺

Putem na Ravel, koji je bio u Dusseldorfu, primjetio sam da i u Njemačku može da se nađe kroničnije alkosi. ☺ Ovo je jedan stari čiča, koji je tu nešto zahrkao i to ono pošteno. ☺



Malo je mutnjikav, ali vjerujem po onom tipičnom mirisu alkohola, da sam i ja njemu bio prilično mutan kad se probudio. ☺

U Njemačkoj sam za 15 dana posjetio 8/13 brodova, što mi se super potrefilo da su svi manje više tu negdje oko Kelna, samo što sam morao trčkarati svaki dan u drugo selo. ☺

Tako sam nakon ovog čičice išao za Koblenz. Da mi je ikad iko reko da ću ići u Koblenz, slatko bi se nasmijao, ali eto ☺ ... nije to najveće što sam vidio, bit će do kraja priče i više tih nemačkih zaseoka. ☺



A u Koblenzu sam naučio svašta, moram priznati! Te da je bio prilično dobro razdrman savezničkim granatiranjem nakon 2 sv. rata, te da su ga izgradili takoreći iz temelja, te da im je samo jedna jedina zgrada bila netaknuta i cijela, a sve ostale su bile što dobro oštećene, što generalno stučene do temelja. Naravno, Švabo ko Švabo, napravio od te preostale zgrade turizam, i tako se vode turisti da vide jednu jedinu zgradu koja je ostala netaknuta, neoštećena, ne okrnuta, a preko 88% grada je bilo srušeno.

Bit će da im je tu bilo neko SS Gestapo sjedište, kad su ga tolko spucali ili je jednostavno bio na krivom mjestu u krivo vrijeme. ☺

Kako je sreća htjela, ili nije, tako je u trenutku kad sam ja bio tamo ta zgrada otišla u renoviranje jer joj je došlo vrijeme, pa sam poljubio ogradu umjesto da vidim šta ima u njoj. ☺



Tu sam vidio i najoriginalnije navijačko mjesto za praćenje F1 na 3 metarskom platnu.☺



Tu je i Dojče Eke (Po Vuku), ili vam «njemački kut» gdje se spajaju dve rječice, Rajna i još neka ☺ ne mogu se sad sjetiti imena, a tu su Njemci uredili taj kut da izgleda kao ogroman brod koji kao plovi, te su tu nasadili nekog konja koji nešto kao glumi tu jel, ukras ☺ Konj je tolko mali da se do njega penje nekom očedabudekao piramidom (Wonna be piramida ☺), na kojoj tako ima po stotinjak ljudi non stop.



E sad, u tom datom trenutku tu se dešava nekakvo snimanje nekakvog državnog orkestra, i niko ne može ući, ali ja se napravim glup i reko, ma samo da slikam konjaaaa, samo konjaaaaaaaa, i kao što vidite, slikao sam konja. ☺ U pratnji dva krkana od 200 kg koji su me budno gledali i dali mi 2 minute da napravim 2 slike. ☺ Ko pita ne skita! ☺



Iz priloženog možete vidjeti rasvjetu za orkestar i dio velike bine s lijeve strane. ☺ Ali kako tu nije bilo ništa interesantno za mene, a i sa vremenom sam bio kratak, reko idem ja polako prema vlaku za Keln, a usput malo da vidim ja to selo. ☺

Tu sam naučio, ili da kažem podsjetio se na neke stvari koje sam negdje davno čuo, ali i istom brzinom zaboravio, a to je da je na tim skulpturama konja vrlo bitno gdje mu je noga! Ako su mu sve četiri noge na zemlji, znači da je dotični lik bio tu i sam vidio svoju skulpturu, ako ne i sam naložio da mu se podigne. ☺ Ako je pak jedna noga podignuta, to znači da je umro prirodnom smrću (mislim da se odnosi na jahača, a ne na konja, ali nikad ne reci nikad ☺), a ako je konj propet na stražnje dvije noge, to znači da su fasovali u junačkoj borbi, vjerojatno i on i gazda, a možda samo gazda, ko će ga znati. ☺

A Švaba sve predvidio, sve oko tog dojče ekea u službi turizma, metar nekih kioska, prodaju neke krigele za pivu, privjeske, razglednice, ma sve i svašta, natrpali te kioske, čudi me da se ne raspadnu od pretrpanosti. ☺



Tu je u Koblenzu i nekoliko muzeja, a jedan je onako poveći. ☺



Tu sam naišao i na neku stvar što Nemci nazivaju umjetnosti, kod nas bi to zvali «Bacili Bosanci smeće, stoka bosanska nekulturna!» ☺ Al eto, svako ko napadne Bosance, radnike, zidare, da su nekulturni, nek razmisle još jednom, ko je tu nekulturan, a ko lomio leđa po tim tamo Njemačkama pa naučio zanat i umjetnost paralelno. ☺



Naravno, kako to biva, sreća me nije htjela pa sam i u Koblenzu naletio na Subway i McDonaldz, i time maaaalo povećao svoju listu posjećenih McDrek restorana po svijetu.

☺

(Od kad sam u Amsterdamu, počeo ću popisivati koliko sam Shoarmi pojeo, to mi je od prošle i ove godine otkriće ☺)



A i putem ka stanici našao jednu multijezičnu apoteku. 😊 Evropa, sve za kupca! 😊



A nakon te multiapateke, otišao ja prema stanici, kad naletim na staru indijsku grupu Ding-Dong.☺ (E sad, za neupućeniji dio, ima u Beogradu grupa Ding-dong, koja pjevuši nekakav alternativni rap, hip hop, nešto, i imaju par dobrih stvari poput «Čelav sam, pa šta» i «Bolje grob nego snob», pa mi je to u tom trenutku bilo vrlo simpatično ☺)



I to je od Koblenza bilo, to, uletio u vlak i za Kolonj. ☺

Doduše, na samom ulasku u prolaz prema peronima, naišao sam na jednu krajnje ne greeanpeaceovsku reklamu, ali mi se iznimno svidjela, i planirao sam to ići pogledati jednom kad stignem, ali nisam još uvijek stigao. ☺ Možda jednom, uglavnom, svako svog leptira za doma ovdje može kupit. ☺



A onda opet Keln. ☺

A tamo je konačno bio jedan pravi ljetni dan, nakon što me kiša, tuga i gorčina pratila nekoliko dana za redom, reko ja, eto ide ljeto ipak.☺



A tute je bio i još jedan brodić, pa da radimo malo, jel. ☺



Odradilo se tu jedno par sati, pa se ogladnilo, a ono na brodu neka tuga i gorčina, pa reko, neka hvala idem ja van. A vickasti Kelninjani, stavili onog nagog čoeaka da im pravi ukras ispred drevne opere i kolonjskog doma. Svašta čoeak nadje tu u tome svijetu stranjskom.



Tu se ja zaletio na neki ručak, sjeo u krajnje krivi restoran. Naime 4 stola ljudi se diglo, frustrirano čekanjem, a ja gladan ko najveći, ali nešto su bili dubrovačko-crnogorskog raspoloženja pa se čekalo i čekalo. Na kraju sam srećom dočekao i ja svoj komad mexikanske hrane, tek da zaljutim dan malo. ☺



I tako, dok su ljudi uživali u ljetu, šetali pored rijeke, izležavali se....



Neki su se zakucali u metar sa metar, nekadašnji prostor za neki mali šopić, pa tu truni li
ga truni. ☺



I sad tu slijedi najveća priča. Dok sam ja tu trulio i spajo kompove, jedan dole između nogu, laptop gore, kabel vamo, disk tamo, vani se odnekud zacrnilo, i počela je takva kišetina, kakvu ja nisam vidio u životu. Od broda, do ruba rijeke ima mali Gangway (a kako se to kaže na nekom drugom jeziku, nemam pojma ☺) uglavnom ta prilazna metalna konstrukcija kojom se hoda do broda, e pa ja nisam sa broda vidio obalu ni kraj gengveja, a on ako ima 10 metara, previše sam reko. A ja sa 2 laptopa, 2 fotoaparata, i još po par mobitela i svega. I šta sad ? Čekam ja i čekam i čekam, a ono pada i pada i pada, i ništa, moralo se poč. Pa se zavuko sve sa onom opremom u 120 litarsku plastičnu plavu vreću za smeće, pa udri Mujo. I tako nailazim na dve do kože promoćene Turkinje, i gledaju me i smiju mi se, kao ha ha ha, glupan u vreći za smeće. A ja gledam njih, pa si mislim.... jesam ja glup što sam ispod suh i mokre kose, ili je neko drugi glup ? ☺ Poslije su mi se smijali na još par mjesta, ali ☺ ni jedan laptop ni jedan fotoaparat, ništa nije bilo ni ovlaženo, dakle ☺ 1-0 za mene! ☺

Tu sam otišao do Dekija i Taše, ostavio stvari i otišli mi na Gladbacher Grill.☺



I tako nešto gledamo, ja pričam hrvatski sa Dekijem, ovo ono, kad se okreće grkos i kao:
Srpski? Može?

Ma reko može, kako ne. ☺ I tako on nešto natuc natuc, kaže ima mnogo Srbi u Atheni, pa moram naučim. Srbi moji prijatelji, pa ja naučim i radim sa Srbi preko ljeta. ☺

I tako, tu se mi lijepo najeli, a sutraaa, sutra sleduje subota, moj prvi i jedini slobodan dan, a poklopilo se da i Deki ima slobodno. Mljac! ☺

Prvo produženo spavanje, pa ručikć vani sa Dekijem i Tašom, a dan drugi i jedini koji je bio bez kiše ☺ ko da je znao kad treba i gdje.☺



Ovo je studiozno prevođenje menija meni, da znam šta ću jest ☺



A jeo sam neke domaće gljive, nešto ko vrganji ili tako nešto i knedlice od kruha.

Mljaaccccccc, moglo bi ja opet! ☺

Al dobro, tu mi tako jedemo, davimo pčelu u Coca Coli, (pustili je 20 minuta u čaši, kao vole pčele slatko, pa da vidimo kako će reagirati, a ono nakon 20 minuta tretmana u Coli, pčela je trebala kojih sat vremena da prohoda ponovo... strašno ☺) kad li se okuplja nekakva ekipa. Pa vade neke zastave, gledam ja, crveno-bijele, složene, ne vidim šta je, reko, možda Zvezda igra u kraju, i onako ovi što nose te zastave izgledaju tako malo ko Cigani, pa šta znam ja.☺ Kad ono izlaze drugi sa nekom Zelenom zastavom i polumjesecom, pa još ovih zvezdaša, pa Turci pa odjednom zeleni summit. ☺



I deruu se deruu, «STOP DER KRIEG!» (Zaustavite rat), Palestina moja domovina i slično. ☺ E reko, svašta, pa originalniji su oni paćenici sa sjevera sa «mnogo smo jači».

☺

Nakon ručka i šetnje, dan je bio nekako dosadan, pa smo nešto pričali o sportu, i igrali PlayStation i ja nešto izgubio, kad Deki hrabro i djonom u glavu «Ma ti i sport, šta god da igramo uvijek te razbijam ko kantu!» E pa ovako je izgledala kanta: ☺



Spuštene glave, nakon 3 poraza, i to gdje sam u trećem uganuo nogu i lego na pod plakat, a hrabri frajer je izjavio «Eto, sad moš ko Đoković predat pa uzet utješnu nagradu», na što sam se digao i takav nikakav poderao juniora ko mladog majmuna! ☺

Sad će vjerojatno, kad skonta šta piše, nazvat i pitati kad smo mi to igrali, pošto kad je prošli put izgubio na bilijaru (u kojem je 10 puta bolji), onda me uvjeravao da nismo bili na bilijaru, i da mu nije jasno kako znam gdje je sala i kako su raspoređeni stolovi, ali da mi tamo nismo igrali nikad. ☺ Posto sam vidovit zbog brata, možda sad on izmisli da nismo ni igrali. ☺

Uveče smo još otišli na finalno opuštanje, pjena party na gradskom bazenu... yu huuu!☺

Prvo, zgrada je vani sama po sebi neka umjetnost i pravio ju je neki meštar, pa je sva neka crvenkasto, zelenkasto, plavkasto, luđačko drugačija. ☺



A unutra... raj na zemlji. ☺



I tako, tu smo se fino opustili, i idući dan, nastavak, radi se. Al me prije nego sam kreno na brod, našao brat, da mu je dala neka kolegica sa posla njen laptop, za koji je ona kupila externi USB, pa njoj to nešto ne radi, pa jel mogu ja vidjet što je.



E pa i ja se pitam ☺ Laptop iz 42ge, kojeg je još čika Adolf koristio za planiranje strateških poteza i kodiranje svojih poruka za podmornice, ali nije koristio USB, pa ne znam kako je pjesnikinja zamislila da joj to radi, ali eto, ne radi. ☺ Preperučio sam da kupi novi laptop, kao jedino moguće rješenje, kad je već bacila 70 Eura na karticu koja joj neće raditi tu. ☺

I dobro, tu sam taj dan u Kelnu, radim na brodu, brod odlazi u 6h valjda, ali mene ko za onu stvar nešto čačka, pa ja to klikćem i ubrzavam, i završavam poso u 6.08h, kapetan već skino sve i kreno, pa ja skačem sa po metra udaljenog broda na obalu, jer iduća stanica je Amsterdam, a ko bi se vratio na drugi brod koji je drugo jutro tu i kako... uglavnom, bilo malo egzibicije. ☺

A da, to je ovaj nevaljali, nisam baš od sred rijeke skakao, al skoro. ☺



Tu se još odradio jedan brod, i idem sa tom ekipom sa broda na pivu, a....



Tu gore, na muzeju čokolade, gdje se vidi ono troje što stoji... eeee, tu se poredalo na krovu broda jedno 30 američanskih baba, i gledaju u neku točku, a mi, kako smo prolazili, upozorimo ih da počinje film na TVu, za koji su nas zapitkivali od jutra, kad će, pa kad će, pa kad će, pa oni oće taj film, pa film pa film. I dobro, mi im spomenemo da ima film, a kažu oni, «Neka, imamo tu film, dobro je». Okrenemo se mi, a ono dvoje mladih i ne odveć zauzdanih kelnjanja, na vrhu krova, uživo sex, ili po naški, jebu se ko zečevi. ☺ A mi kad smo skontali da babe gledaju «film», blago smo nestali u pravcu kafane, da ne ometamo. ☺

Idući sam dan išao za Wertheim (nek ga nađe na karti ko se usudi ☺), ali do njega se dolazi preko Ashafenburga (Slobodno potražiti na karti i ovo ☺).



E dakle, ovo je željeznička u Aschafenburgu. ☺

Dobro, nije samo tuga, obnavljaju, inače imaju izgleda zanimljivih stvari u tome Aschaffenburgiju, samo eto, ja sam samo proletio kroz njega, bio na stanici i ispred iste jer sam imao 45 minuta vremena da pogledam ništa. ☺

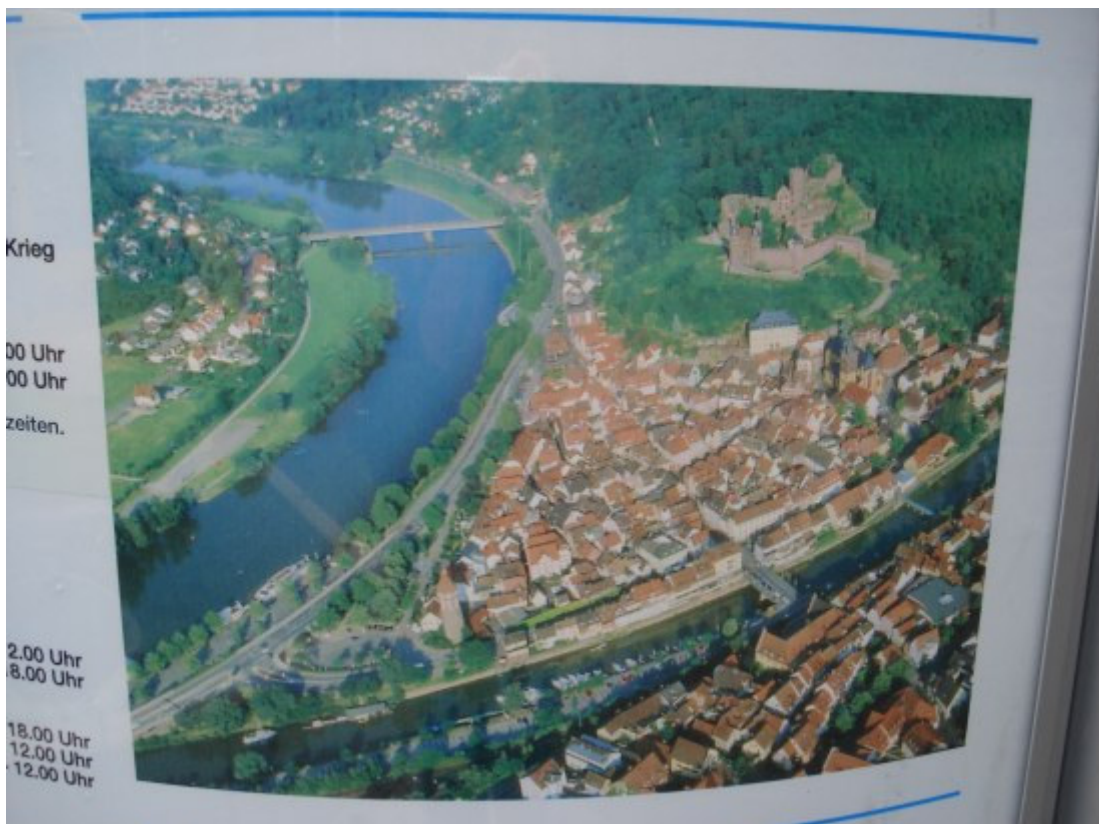


E, ali, ima tu druga zanimljivost. Taj je Aschaffenburg spojen Kelnom (e sad valjda je ta kombinacija, a ne Wertheim ☺) sa ICE-vlakom, ili vam ga onim brzim Švabom koji ide brže od bilo čega na autocesti.

Tako je i ovaj držao dobar prosjek, a najveća brzina koju sam ja uočio je bila 303 km/h, međutim ne može se stalno gledati nego se mjenja info stranica, pa sam ulovio neku sporu jadnu fotku. ☺



I tako sam se malo pomalo dovukao do Wertheima. A tamooo... ☺



Malo seoce Wertheim, smješteno između dvaju riječica, onako, ne bi se čovjek nikad sjetio ni pogledat gdje je to na karti, ali eto... ☺ Tu sam negdje shvatio onu staru, «Čudni su putevi gospodnji». ☺ Pretpostavljam, već tada su znali da ću ja to tako pičit okolo, pa su mi sklepali uzrečicu. ☺☺☺

Uglavnom, Wertheim je jedno simpatično mjestiće, u kojem nisam našao nikakvu informatičku opremu, koja bi mi u tom trenutku bila interesantna, ali sam naišao na recimo, drugačije zgrade, fasade, ljude, običaje... ☺



I prvo što mi je upalo u oko ko čudno, bilo je što se neka mlada majka, dere za svojim djetetom nešto na talijanskom, pa sam pomislio to su neki tipčni talijanski turisti, došli tu pa se deru, da ih svi čuju (ko živi na moru, zna o čemu pričam, a znaju i mnogi dalje), međutim, ispostavi se da je u samom centru nekolicina zgrada okićena talijanskim zastavama, i da su to nekakvi ljudi koji drže pizzeriju u Wertheimu. Da, da, čudni su putevi kojima se ja krećem. ☺



Centar je mali i slatki, vrlo simpatičan, sa mnoštvom trgovina i kafića...



A provuče se tu i tamo koja fontana.☺



Brod mi je malo kasnio, pa sam ga dočekaao u pristaništu, i odma se bacio na posao, pošto ga je i ovako i onako bilo previše. Žurio sam se kako bi uhvatio vlak nazad, jer sutra rano jutro moram za Francusku, a situacija na Melodyu je bila prilično oke. Tu sam i utržio jednu majcu dugih rukava, pošto vrijeme, iako je trebalo biti ljetno, baš i nije nešto bilo naklonjeno, pa kad mi je konačno bilo dosta smrzavanja, reko, dajte onda jednu majicu za majstora. ☺ (naime, kako se radnja odvija u ljeto, majstor nije ponio ni jednu jedinu majicu dugih rukava sa sobom, a u Dubrovniku nije išlo ispod 30, pa mi nije palo na pamet da uzimam gluposti ☺)

Na putu prema vlaku shvatio sam da se i u selima poput Wertheima nađe po neki lokalni diđebaja, meštar, baja, frajer, dasa... ☺ Kako god ga zvali, sve je jasno kad se vidi šta se tu voza. ☺



U pozadini puca pogled na prekrasni stari dvorac, ali u isti nisam stigao...☺



A kao profesionalnu deformaciju, nedaleko ovome mjestu nailazim na «MauseHouse» ☺



Servis kompjutera ☺

I tu sam se lagano zaputio za Francusku, gdje sam proveo nekoliko dana. E sad, Francusku ću odvojiti u jedan sasvim drugi report (pogađate, onaj koji slijedi ☺), ali, nakon Francuske, zadnjeg dana mogeg boravka tamo, pri pokušaju da si sredim smještaj na brodu koji se trebao nalaziti u Strasbourgu, saznao sam da imam urgentno hitnu situaciju, sa baš tim brodom na kojem sam pokušao prespavati, i da moram ako je ikako moguće njih uloviti u Traben-Trarbachu.

☺ E to je ono što Vam ja pišem, aj ko nađe Traben na karti, ja ga vodim na pivo, aj? ☺

Uglavnom, u isti sam krenuo dakle, na povratku iz Francuske, i čekajući nekakav vlak u Strasbourgu, uzeo kod Paula još jedan Croissant.

(Čuvenu priču kako je nastala riječ Croissant – Kroasan, valjda znate ? ☺ Ako je odgovor NE, bit će u idućem reportu objašnjeno. ☺)



Ne da su dobri, nego da ih nema, trebalo bi ih izmisliti. ☺



A ondak sam stigao na to neko mjesto. ☺ E, ali, iz tog sam «nekog mjesta», prvo morao u Bullyu (stanica usred ničeg, piše se kao servis za vlakove valjda), presjest, i čekat tamo 40 minuta drugi vlak. A tamo, ništa, ali apsolutno ništa, prosto je nevjerojatno da tamo ikakav vlak i staje. ☺



Al dobro, nakon omanjeg čekanja, pojavio se tu neki lokalni vlak koji vozi samo između 3 ili 4 sela, nešto što valjda koristi tračnice napravljene ko zna kada, da prevozi ekipu, uglavnom neki mini vlak, jedan vagon, ala autobus, e to me skupilo i ostavilo na određenoj lokaciji, Traben-Trarbacha.



Mjesto je dobilo ime po dva mjesta, jedno s lijeve strane rijeke, a drugo sa desne, pa eto.☺

Međutim, tu sam kasnio, i utrčao na brod pa smo išli odmah dalje. Sljedeći je...



Boppard! ☺

Boppart je još jedno malo fantastično mjestasce, u kojem osim otvorenih marketa i pokoji kafić, trgić u sredini, i nema baš previše. ☺



Međutim, Boppart očito ima malo mašte. Pogledajte samo tih stolica, i te fontane perversne. ☺ FUJ! ☺

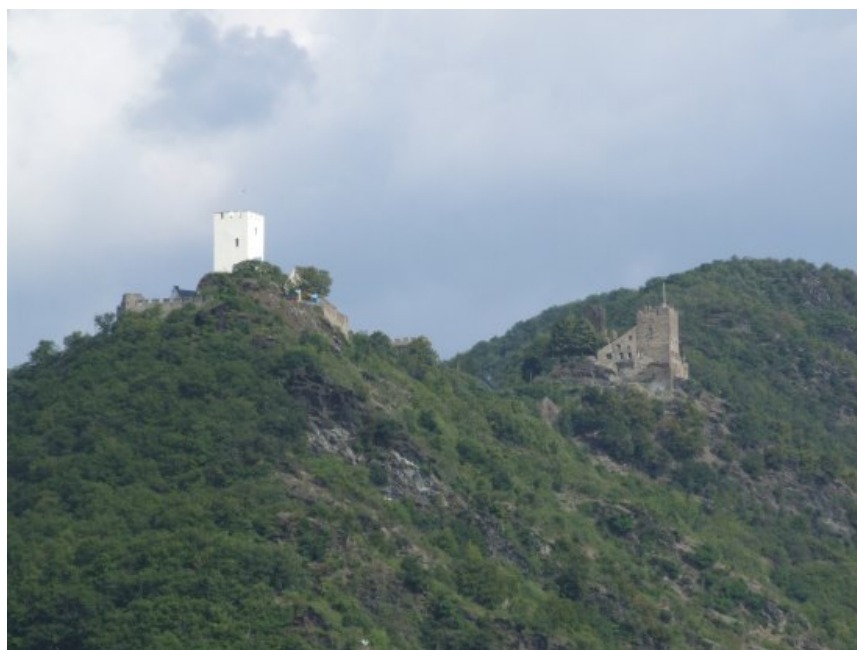
Tu sam se prošetao kroz centar, i probao 4 megastorea ne bi li našao negdje najobičniji hard disk, međutim sreća nije htjela. ☺

Al kad nije bilo sreće za posao i diskove, našao se tu srećom jedan omali kineski restorančić! ☺ Ha! ☺



A ja kao ljubitelj kineskog nisam imao drugog izbora nego otići tu, najesti se, i nastaviti dalje u dobrom ritmu. ☺ Sljedeće se ni ja ne sjećam što je, uglavnom sa ovime sam se zacementirao 4 dana na brodu, i plovidbe kroz Njemačku te prelazak nazad u Francusku.

Putem dvorci....



Ima ih u tom predijelu Njemačke, kažu i preko 1000, pa ajde da im vjerujem. ☺ Vjerujem im samo zato što sam ih slikao 20ak raličitih, ali da ne opterećujem i onako opterećen report. ☺ Uglavnom, ovo su 2 dvorca, koja su pripadala nekoj braći, koji su se oboje nameračili na jednu cicu micu, pa ju je prvo jedan obrađivao, pa je taj ošo u rat, pa se nikad nije vratio, pa ju je drugi sredio, pa se onaj prvi vratio, i onda njih dva nisu pričali, a ona se zaredila i postala manastirka. ☺

Eto nešto sam i naučio cijelim tim putem, samo da se zna. ☺ A nakon 4 dana maksimalnog rada ovdje i oko 25 već na putu, konačno sam krenuo kući. Još sam zbog aviona prenoćio jednu noć u NH hotelu na Frankfurtskom aerodromu. E to je nešto. ☺

Konstantno su tri aviona na vidiku, i buka je onako, neminovno nevina. ☺



Međutim, umoran ko inače, lego sam i nisam se puno obazirao. ☺
I to je bilo to, još jedna priča iz davnina, slijedi Francuska, a do tad, au revoir. ☺